

nende midlertidigt Opholdssted; men i øvrigt er personlig Forkyndelse gyldig, hvor den end sker.

Kan Stævningsmanden ikke træffe den paagældende personlig, skal han foretage Forkyndelsen for en af de i Lovens § 147 nærmere angivne Personer, der maatte være at træffe paa vedkommendes Bopæl, Kontor, Værksted eller andet fast Forretningslokale, eller — for Søfolks Vedkommende — paa deres Skib, eventuelt for den, hos hvem den paagældende midlertidig maatte være til Huse.

Har Stævningsmanden heller ikke kunnet iværksætte Forkyndelsen paa denne Maade, giver han det Dokument, der skal forkyndes, Paategning herom og afleverer det til Politiet. Det forudsættes selvfølgelig herved, at det ikke allerede paa dette Stadium er blevet klart, at Forkyndelsen skal ske i en anden Retskreds eller i Udlandet, da Stævningsmanden i saa Fald blot vil have at tilbagelevere Dokumentet med fornøden Oplysning i saa Henseende.

Kan heller ikke Politiet iværksætte Forkyndelsen paa en af de angivne Maader, giver det ligeledes Dokumentet Paategning om det stedfundne med Tilføjelse om, hvor vidt der maatte være det noget bekendt om vedkommendes Bolig eller Opholdssted (f. Eks., at dette er i en anden Retskreds eller i Udlandet, vedkommendes sidste bekendte Bopæl eller lignende).

Hvis Forkyndelse ikke kan iværksættes her i Riget paa en af de angivne Maader, men det fra først af eller senere oplyses, at og hvor vedkommende bor eller opholder sig i Udlandet, rekvirerer Retten paa Begæring Forkyndelsen iværksat paa vedkommende fremmede Sted.

Kan Politiet intet oplyse om paagældendes Bolig eller Opholdssted, og heller intet i øvrigt vides om saadan Bopæl eller Opholdssted i eller uden for Riget, eller endelig vedkommende fremmede Myndighed maatte vægre sig ved at efterkomme den danske Rets Forkyndelsesrekvisition, kan offentlig Indkaldelse gjenen Aviserne benyttes, i sidstnævnte Tilfælde suppleret af Meddelelse i anbefalet Brev direkte til den paagældende.

I øvrigt staaer det Parterne frit for at vedtage, at der i Stedet for Forkyndelse efter de nævnte Regler skal ske Meddelelse paa anden Maade eller paa andet Sted. Er saadan Aftale blot bevislig, lægges den til Grund som gyldig. Endvidere bortfalder hele den angivne Forkyndelsesform, naar begge Parter benytte Sagførere, for aa vidt som i saa Fald al Meddelelse

under Sagens Gang kan ske ganske form løst fra Sagførerkontor til Sagførerkontor blot mod simpelt Modtagelsesbevis. Endelig kan Retten til alle Meddelelser, der udgaa fra den, benytte hvilken som helst Meddelelsesform, den anser for hensigtsmæssig, saaledes blandt andet ogsaa Meddelelse gennem Posten.

ad § 2.

Det i denne Paragrafs 1ste Stykke foreskrevne Minimumsgebyr vil medføre Forhøjelse af det nuværende Forkyndelsesgebyr i mindre Gældssager og tildels i private Politisager, jfr. Sportelreglement af 22. Marts 1814 § 146, Plakat 1. Maj 1822 § 4 a., Plakat 28. Februar 1845 § 1, og Forordning 6. August 1824 § 8 A., Nr. 2 og B., men ligesom et Gebyr af 50 Øre paa ingen Maade synes at være særlig føleligt for de private, der ville føre Proces, saaledes kan det formentlig i Nutiden ikke paalægges en Stævningsmand at udføre en Forkyndelse for lavere Betaling.

ad §§ 3—6.

Det er fundet rettest at bibeholde den nuværende Forkyndelsesmaade som den eneste i Straffesager. De nye Regler om Forkyndelse ved Postvæsenet foreslaas derhos alene gjorte anvendelige i Landjurisdiktionerne, fordi de ovennævnte Mangler ved den nuværende Stævningsmands-Institution kun have gjort sig gældende her. Ministeriet har ogsaa næret nogen Frygt for, at Stævningmændene i Købstæderne vilde miste for stor en Del af deres Indtægter, hvis Forkyndelse gennem Postvæsenet blev tilladt her.

Regelen i §§ 4 og 5 om Retternes Medvirkning ved Forkyndelser gennem Postvæsenet er givet for at betrygge mod fejlagtige Opgivelser af de indleverede Forsendelsers Indhold. De nærmere Forskrifter om Fremgangsmaaden ved Forkyndelsen ere udarbejdede efter Forhandling med Indenrigsministeriet.

ad § 7.

Den Del af det i Paragraffens 1ste Stykke fastsatte Gebyr, der ikke kommer til Udgift i det enkelte Tilfælde, tilfalder det paagældende Retskontor uden Afdrag i vedkommende Embedsmands Lønning.

ad § 9.

Regelen i 1ste Stykke vil bevirke en